

י"ב אלול תשפ"ה \ גיליון 444

דְּבָרִים - כִּי תֵצֵא

הפטרה:

"רְנִי עֶקְרָה לֹא יִלְדָּה"

{ ישעיה נ"ד }

לרפואה שלמה.

מיטלי בת עליזה

רבקה בת ביתיה

טליה אסתר בת אלינור

רחלי בת חניה.

רבי יוסף בן עישה

ינן יהודא חי בן ורד רוזה

אפרים יהודא בן רייזל

אנט יעל בת עזיזה

השבת אנו נקרא: "כִּי תֵצֵא מִלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ וַיִּתְּנֶנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ וְשָׁבִיתָ שְׁבִיּוֹ". דרשו רבותינו כי הכתוב רומז על מלחמת האדם ביצר הרע שבתוכו, דהיינו במלחמה היום יומית הניטשת בתוך עצמו של האדם בין השאיפות הרוחניות של נשמתו לבין הדרישות הגופניות של גופו, והתורה מבטיחה לנו כי אם האדם יחליט להציב לו כמטרה את עליונות הרוח על הגשם ויצא למלחמה עצמית על כך, הרי שבסייעתא דשמיא מובטח לו הניצחון של יצר הטוב על יצר הרע, כדברי הפסוק, "וַיִּתְּנֶנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ וְשָׁבִיתָ שְׁבִיּוֹ". והשאלה הנצחית היא, כיצד מצליחים להתגבר על היצר הרע ולא ליפול בדרך? התשובה לכך היא "דבקות במטרה", ולא לשים לב לשום דבר המפריע בדרך, כגון אדם שהחליט בימים אלו לקבל על עצמו "שמירת הלשון" או "שמירת העיניים", הרי שחייב לעמוד על כך בכל מחיר, ולא להרשות לעצמו לסטות כי הוא זה מהחלטה זו גם לשנייה אחת, ולא לקבל שום תירוץ, כי זה רק לרגע, או לצורך מסוים, אלא יעמוד על המשמר בכל תוקף, עם הקפדה על כל רגע ורגע שלא יסטה ימין ושמאל בשום פנים ואופן ממה שקיבל על עצמו, וישים לנגד פניו תמיד את הפסוק "שויתי ה' לנגדי תמיד". מובא משל יפה על עניין זה, מעשה בעיר גדולה באחת ממדינות אירופה, שהיה להם תזמורת פילהרמונית עם קבוצה גדולה של נגנים ששמש יצא למרחוק והיו מוזמנים לנגן בכל רחבי העולם. והנה באחת מהנסיעות בהם הוזמנו לחוץ לארץ, יצאה קבוצה גדולה של נגנים באוניה ללב ים. בדרכם להופעה גדולה באחת הארצות, התחילה סערה גדולה בלב ים, והאונייה היטלטלה מצד לצד וחייבה להישבר, כל מאמצי הצוות לייצב את האונייה לא צלחו, והאונייה נבקעה לשניים וכל הנוסעים ונגני התזמורת עם כליהם צללו כעופרת במים אדירים. איש לא נותר בחיים, חוץ מהכנר של התזמורת, שהיה בעל כושר גופני גבוה, והצליח בשארית כוחותיו להגיע לאי בודד עם הכינור שעל גבו. ישב הכנר לנוח, וראה שהגיע לאי בודד רחוק ממקום ישוב, ובאי מסתובבים עופות וחיות ממינים שונים. לקראת לילה, הכין לעצמו פינה לשינה, אולם היה ערני, שמא יתקפו אותו חיות רעות. והנה בחצות הלילה, רואה הכנר מולו שתי עיניים נוצצות, ובמבט חודר רואה הכנר כי מולו עומד נמר מסוכן רעב שעומד לטרפו. לא ידע הכנר מה לעשות, ובצר לו לקח את הכינור והחל מנגן מנגינות עצובות בטרם יעלה למרומים, אך ראה איזה פלא, לשמע המנגינות השקטות נשאר הנמר עומד על מקומו, ולאחר כמה דקות עזב והלך. שמח הכנר והחל לנשק את כינורו שהצילו ממוות. כך היה בלילה השני, בחצות הלילה אריה גדול שהריח שיש אדם באזור בא לטרפו, אך הכנר חזר על מעשהו מאמש, עמד וניגן נעימות שקטות ונוגות, האזין האריה למנגינות אלו ברטט, והזיל דמעה, ואט אט עזב את המקום לשמחתו של הכנר. וכך בכל לילה, כשבאה חיה רעה לטרפו, ניגן הכנר את מנגינותיו והחיות פרושו לדרכם. לאחר שבועיים, לילה אחד הגיע דוב גדול לטרפו, לא התרגש הכנר, וכדרכו בקודש עמד וניגן מנגינות שקטות, אך לרוע מזלו, הפעם הדוב המשיך לעברו, ולאחר דקות מספר נשאר רק הכינור... שתי ציפורים שעמדו על העץ אמרו זו לזו "ידענו כי כשיגיע הדוב החרש, הכינור כבר לא יעזור!" למדנו, כי כדי להצליח, צריך להיות דבק במטרה, ואף להיות לפעמים "חרש", ולא לשמוע שום דבר, אלא לעשות את מה שצריך, ואת מה שקיבלנו על עצמנו, ללא שום פניות או סטיות. זהו סוד ההצלחה גם במלחמה היום יומית שיש לנו עם יצר הרע, עלינו לקבל על עצמנו לנצחו בכל מחיר, לא להביט ימין ושמאל, לא לשמוע קולות אחרים, אלא רק ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי התורה באהבה, ואז נזכה לתפילה "והאר עינינו בתורתך ודבק ליבנו במצוותיך ויחד לבבנו לאהבה וליראה את שמך". אמן.. שבת שלום ומבורך.

פתגם השבוע

"בבית הדין של מעלה לא ישאלו את האדם למה ניכשל בחטא? אלא ישאלו אותו מדוע לא שבת בתשובה."

{ רבי שמחה בונים מפשיסחא }

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	צאת	כניסת	
תם	שבת	השבת	
20:14	19:34	19:22	ירושלים
20:12	19:36	18:39	תל אביב
20:14	19:36	18:32	חיפה
20:13	19:35	18:40	באר שבע
20:09	19:33	18:27	אילת

"בן אדם מה לך נרדם"

בתאריך י"ח אלול 11.09

יתקיים אמירת סליחות

בכותל המערבי בירושלים

לזרע של קיימא. אמן.

שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

"אור החיים הקדוש"

"אשת יפת תואר, ומלחמת היצר"

"פי תצא למלחמה על איביך ונתנו ה' אלהיך בידך ושבת שבינו: וכו'":

רבינו האור החיים הקדוש מבאר על דרך הרמז את הפסוקים האלו. וזה לשון קודשו: 'הנה כל בנין העולם וקיומו, תלוי במעשה עם בני ישראל, אם יטיבו דרכיהם העולם קיים, וישמחו השמים ותגל הארץ, גם ה' אלקינו ישמח ויגל בנו, ויושר דרכם של ישראל תלוי בניצחון יצר הרע, ובא הכתוב להעיר האדם כי ביציאתו מעולם העליון לבוא לעולם הזה, יהיה מוכן למלחמה' וכו'... וידוע שהיצר הרע נקרא 'אוייב' של האדם, וכן אין מלחמה גדולה יותר ממלחמת האדם עם יצרו הרע, כי היצר תמיד אורב לאדם, וברגע קטן שאדם מתרפה במלחמה, היצר יקום עליו ויאבדהו מן העולם, ואדם שמנצח את יצרו, הוא הגיבור האמיתי וכמו שאמרו רבותינו 'איזהו גיבור הכובש את יצרו'. וזה מה שהפסוק אומר, 'כי תצא למלחמה על אויביך' זה היצר הרע, אפילו שהיצר תקיף יותר מכח האנושי, מבטיחה התורה 'ונתנו ה' אלקיך בידך'. 'ושבת שבינו' את מה שהוא שבה מבחינת הטוב על ידי פיתוייו, וכבר כמה נשמות מעם ישראל שביות בידו. 'וראית בשביה אשת יפת תואר' שהנפש נקראת 'אשה', והיא 'יפת תואר', כי הנפש יפה עד מאד, אלא שמתנוולת במעשים הרעים שהאדם עושה, וכאשר מנצח את היצר הרע, רק אז יראה ויבין כמה נפשו יפה ונעימה היא. 'וחשקת בה' אותו החשק שהיצר נותן לאדם לעשות עבירות, יקח את אותו חשק ויעשה מצוות, לתקן לעצמו מקום בעולם הבא שהוא עולם הקיים שכולו טוב. ואמרו חכמינו שהגוף נקרא 'בית', כי מעידים על האדם קורות ביתו, 'זה הגוף', וכשנוצח את יצרו, הוא מביא את נפשו לתוך ביתו, ויקרא 'בעל נפש', כי כשאדם עושה עבירה הנפש הולכת מן הגוף, כי הגוף והנשמה קשה להם להסתדר יחד, וכאשר הנפש חוזרת לגוף, אבל עדיין המקום בגוף מלוכלך מהעוונות שקדמו לתשובה, וצריך לנקות את מקום השראת הנפש, מתחלואים הרעים, וזה בחינת שערות של הראש, וכן להסיר את בחינת הקליפה הרמוזה בציפורניים, לכן כתבה התורה, 'וגלחה את ראשה, ועשתה את ציפורניה', 'והסירה את שמלת שביה מעליה', שזה היא הביאה משבייתה שהוא מקום טמא, וזה על ידי תשובה, וההתבוננות במעשי ה' יתברך, 'וישבה בביתך' תבחר מקום מושב לנשמה בית המיוחד לישראל שהוא בית המדרש, 'ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים' ותתוודה בבכי על אשר מעלה באביה ואמה שנפרדה מהם על ידי העוונות, 'אביה' זה הקדוש ברוך הוא, 'ואמא' זה כנסת ישראל, 'יחודש ימים', רמז בזה לחודש המיוחד לתשובה שהוא חודש אלול. 'ואחר כך תבוא אליה' תזכה על ידי העמל שעמלת, להנות מאורה הגדול של הנשמה, וגם ליום תחיית המתים תהיה אותה הנשמה מיוחדת לאותו אדם לחזור לגופו, וזה שאמר הפסוק, 'והיתה לך לאשה'.

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א – יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

ישנן מצוות שנפרסות על פני זמן: פסח שבעה ימים, סוכות שבעה ימים, שבועות ושמיני עצרת יממה אחת, שמיטה למשך שנה, ועוד. זמן מוגבל וקבוע לקיום אותן מצוות, שאם עבר הזמן הפסידו את המצווה. אין חג פסח אחרי ניסן, ואין ארבעת המינים ושיבה בסוכה אחרי תשרי. ואדרבה, יש איסור של בל תוסיף ומי שמפקיר את שדהו אחרי שנת השמיטה ולא מטפל בה, סתם מבזבז ממונו והורס את השדה במודע, ולא מקיים בכל שום מצווה. ובכל זאת נראה שיש מצווה מן התורה שניתן להוסיף עליה ואפילו להשלים אותה במקרה של איחור וחסרון. ומה היא המצווה?! "נקי יהיה לביתו שנה אחת ושימח את אשתו אשר לקח". שנה אחת וזהו? אחרי 365 ימים יפסיק לשמח אותה? או יברך 'ברוך שפטרני מעונשה של אישה זו'... שהרי ודאי שזו היא מצוות דאורייתא ככל המצוות שבתורה. והאמת היא שמצווה זו קבלה משמעות מיוחדת בעולם בשם 'שנה ראשונה' עם הרבה השלכות מעשיות בסדרי היום, עד שאברכים לא מתקבלים לכולל של לילה בשנה הראשונה: נקי יהיה לביתו, וצריך להיות יותר פנוי עבור ענייני הבית ובניית הקשר האישי, הזוגי והרגשי. ומה הטעם של מצווה זו? אומר ספר החינוך בשורש המצווה: "כדי להרגיל הטבע עמה ולהדביק רצונו אצלה"... אז 365 ימים לעבוד ביחד על התאמת ה'הָרְגָלִים' ושינוי הטבע והרגלי-החיים האחד כלפי השני, כדי להשיג את תכלית המצווה: "שהעולם יעלה חן לפני הבורא", כדברי ספר החינוך שם. האם זו רק פונקציה של זמן בלבד, או השגת יעדים? האם אין זה נתון אינדיבידואלי לכל זוג דווקא 365 ימים, ובהמשך הכל כבר יזרום כהרגל וטבע כמובן מאליו, והעולם מעלה חן לפני השם?! כל אחד מבין שלא יתכן. הרי בחינוך למצוות מתחילים בגיל שמונה או תשע כדי שיהיה רגיל במצוות היהדות. אם כן ניתן בוודאי להמשיך את השנה אם יש צורך להתמיד בשינוי והתאמת הרגלי החיים. כידוע "תשלומים" זה במקרה של בדיעבד. אבל בעניין השנה הראשונה למי שלא שם לב, בוודאי שרצוי מאוד לקיים את שורש הדבר שהוא התאמה מרבית של ה'הָרְגָלִים' החיים ושינוי לטובת השני, ולא לשנות את השני ולחנך אותו! לא להתבצר בתכונות ולומר "ככה אני וזהו זה, קבלו אותי כמו שאני", לא! והאם ניתן להוסיף על 365 ימים הללו? לפי האמור רצוי מאוד להרבות עוד שנים רבות... העיקר הוא בניית הזוגיות. או כפי שהגדיר זאת בעל החזון איש זצ"ל: "בריבוי שיחה וריצוי... ביחס של יד ימין ליד שמאל"... וכמו שהדגיש הרמב"ם על האיש בצורת דיבורו בנחת, ושמירת כבודו. ועל האשה, לראות את בעלה כמו שר או מלך... "ובזה יהיה יישובם נאה", מסיים בספר החינוך. **בהצלחה.**

הלכות - ילקוט יוסף

איסור אכילה ושתייה ומקום התפלה

לרפואה שלמה . אמן.
קסם לאה חיה בת אלה
ולחצלת אשר בן
יהודית מלכה וב"ב.

לסמוך, אחר שהדבר בא לחיזוק העיר, ולהרבות בדיורים.

צריך לפתוח פתחים או חלונות כנגד ירושלים כדי להתפלל כנגדן. ודין זה הוא בין כשמתפלל בבית [כשהוא אנוס ומוכרח להתבטל מתפלה בצבור], ובין כשהוא מתפלל בבית הכנסת. וטוב שיהיו בבית הכנסת י"ב חלונות.

גם סומא ראוי לו שיתפלל בבית שיש בו חלונות. [אף על פי שלא שייך בו הטעם דרואה השמים ומתעורר לכיון בתפלתו].

לכתחילה טוב לעשות חלונות בצד מזרח, [והיינו בצד שהצבור מתפללים כנגדו]. אך אין לגרום למחלוקת בשביל זה.

המנהג פשוט שאין מקפידים להתפלל דוקא כנגד החלונות, ודי במה שיש חלונות בבית זה, או בבית כנסת זו.

יש לקבוע זכויות בחלונות, וכדומה, כדי שלא יהיו החלונות פרוצים. ואם מותר להתפלל כנגד חלון בלילה,

ואמנם מותר להתפלל בחצרות בתי כנסת, וכן המנהג פשוט להתפלל ברחבת הכותל המערבי, אף לאחר שהרחיבו את המקום ונראה קצת כמקום שאין בו מחיצות. וכן מותר להתפלל במערת המכפלה, ובפרט כיום שיש שם מקום מיוחד לישראל להתפלל שם, ואין שם אלא ס"ת וספרי קודש. ולכן אין מקום להחמיר שלא להתפלל שם. וכן מותר להתפלל בקבר רשב"י במירון, ובקבר רחל, ובקבר רבי מאיר בעל הנס, ובקבר שמעון הצדיק, ובקבר שמואל הנביא, ומוהר"ן, ליד המצבה, וכל כיוצא בזה.

מותר להתחיל ללמוד קודם שהגיע זמן תפלה [עמוד השחר], וכל שכן שאם היה לומד שאין צריך להפסיק. שכל האיסור הנ"ל הוא להתחיל ללמוד אחר שהגיע זמן תפלה.

אין לעמוד להתפלל שמונה עשרה על גבי כסא, ולא על גבי ספסל, ולא על גבי מקום גבוה, לפי שאין גבהות לפני המקום, שנאמר: ממעמקים קראתיך ה'. ומכל מקום אם עבר והתפלל על מקום גבוה, בדיעבד יצא ידי חובת תפלה ואין צריך לחזור ולהתפלל. אולם מקום גבוה עשרה טפחים, ורחב ד' אמות על ד' אמות, מותר להתפלל על גביו. ולכתחילה אין ראוי להתפלל על גבי כרים וכסתות אף שאין גבוהים ג' טפחים מהקרקע. אבל פשוט דעל גבי שטיח עבה, אפילו אם אינו דבוק לקרקע, מותר להתפלל שמונה עשרה. וכן ביום הכפורים כששוחטים שמיכות דקות על הרצפה [כדי להשתחוות עליהם באמירת "הכהנים והעם" בסדר העבודה], מותר לעמוד על גביהם ולהתפלל. ולא דמי לכרים וכסתות.

חולה או זקן בא בימים, מותר להם להתפלל על גבי כסא או מטה. ובריא שעבר והתפלל על גבי כסא וכדו', בדיעבד אין צריך לחזור ולהתפלל. שיצא ידי חובת תפלה.

אם היה המקום הגבוה מוקף במחיצות מד' רוחותיו, שפיר דמי להתפלל שם לכל אדם. וכל זה דוקא כשיש צורת הפתח ברוח רביעית, ודלא כמי שאומר שדי במחיצה בג' רוחות.

אף על פי שאין להתפלל במקום גבוה, מכל מקום בונים בית כנסת בגובהה של עיר, שהרי כל הצבור עומדים גבוה. ואין בזה כל חשש. ומה שנהגו כיום לבנות בנייני מגורים וכדו' גבוהים יותר מבית הכנסת שבעיר, יש להם על מה

מי שטעה ובירך ברכת הנהנין על דבר מאכל קודם תפלת שחרית, יש מי שכתב שיטעם מעט כדי שלא תהיה ברכתו ברכה לבטלה. וי"א שיכול אף לאכול שיעור כזית. וי"א שלא יטעם כלל, אף שתהיה ברכתו ברכה לבטלה. אולם לדינא צריך שיטעם מעט כדי שתחול ברכתו. דלא שייך איסור גאווה בכהאי גוונא שניכר שטועם כדי שלא תהיה ברכתו ברכה לבטלה. ובפרט שדעת הב"י דאיסור אכילה קודם התפלה הוא מדרבנן, ואילו איסור ברכה לבטלה לדעת הרמב"ם ומרן השו"ע נראה שהוא מן התורה.

בעל מסעדה, שבא אליו חילוני ומבקש לקנות דברי מאכל, והוא יודע שהקונה אינו מתפלל שחרית ונמצא שיאכל קודם התפלה, אף על פי כן מותר למכור לו ולהגיש בפניו דברי מאכל, אף שאוכל מיד בפניו, ואין בזה איסור משום מסייע בידי עוברי עבירה.

אם התחיל לאכול קודם שעלה עמוד השחר, והגיע זמן עמוד השחר, צריך להפסיק. דכיון שאיסור אכילה קודם התפלה אסמכוה אקרא דלא תאכלו על הדם, לכן החמירו בזה להצריך להפסיקו מאכילה כשהגיע זמן תפלה.

אפילו ללמוד אסור משיגיע זמן תפלה [עמוד השחר], והיינו מי שרגיל להתפלל בבית מדרשו ואינו רגיל לילך לבית הכנסת, שאז יש לחוש שמא ימשך אחר לימודו ויעבור זמן קריאת שמע ותפלה. אבל מי שרגיל ללכת לבית הכנסת מותר. ואם הוא מלמד לאחרים, אפילו אם אינו רגיל ללכת לבית הכנסת, מותר, כיון שהשעה עוברת, דזכות הרבים הוא דבר גדול ואם לא ילמדו עכשיו יתבטלו ולא יוכל ללמוד.

וכן אם היה בכוונתו להשמיע לצבור, מותר לו להתפלל על גבי מקום גבוה.

הגאון הרב שמחה בונים מפשיסחא וצוק"ל

נולד בשנת תקכ"ה או תקכ"ז בוודזיסלאב שבפולין. אביו, רבי צבי הירש היה מגיד, מחבר ספרי הדרושים "ארץ צבי" ו"עשרה למאה". למד בישיבתו של רבי מרדכי בנעט בניקלשבורג ובישיבתו של רבי ירמיה ממטרסדורף. בצעירותו עסק במסחר כסוכן בלייפציג של תמריל ברגסון, למד רוקחות, שפות אירופיות ומדעים. נישא לרבקה בת ר' משה אורברגר מבנדן. לאחר חתונתו התקרב לחסידות, נסע לרבי משה לייב מסאסוב, ואחר כך נעשה תלמידו של החוזה מלובלין. החוזה קירבו למרות מלבושיו הקצרים ועיסוקיו השונים, ואף קראו "חכם". נסע תקופה אל הצדיק ר' פישל מסטריקוב (מתלמידי המגיד ממזריטש). דבק ביהודי הקדוש ומילא את מקומו משנת תקע"ד. העמיק ושכלל את שיטת פשיסחא. בתקופתו התרבו התלמידים בבית מדרשה של פשיסחא, ומאידך גברה ההתנגדות לשיטה זו, עד לפיוס שנערך בעת החתונה הגדולה באוסטילא. שם העיד בנו של היהודי הקדוש רבי ירחמיאל בפני ראש וזקן האדמו"רים בפולין וגליציה, רבי אברהם יהושע השיל מאפטא, ה"אווהב ישראל", שאביו אמר שרבי בונים הוא נקודת לבו. לעת זקנותו נעשה עיוור, וגם אז הוא זיהה אנשים. כשרבי שלמה מראדמסק בא לראשונה והושיט לו ידו, אמר זה יש לו חכמת שלמה בקרבו.. אשתו רבקה הייתה נחשבת לדמות רבנית בעירה. הבחורים היו נוהגים לעלות אליה מדי שבת להיבחן על לימודיהם במשך השבו. חתנו של רבי שמחה בונים היה רבי אלימלך (סבו של הרב צבי אב"ד ליפסק). ה'יחידושי הרי"ם' הפליג מאוד בגדלותו של הרבי ר' בונים, ופעם התבטא באוזניו של ידידו הגאון רבי דב בער מייזליש זצ"ל, מגדולי הרבנים בוורשא: 'אם רבי יהונתן אייבשיץ היה חי בשלוח ולא היו עליו מחלוקות, היה יכול להגיע כמעט למדרגתו של הרבי ר' בונים!' מענין לענין מסופר: שאלו את הרב דב בער מייזליש זצ"ל, אם הינך כה קרוב לחיהרי"ם מדוע אינך נעשה חסיד?! השיב הרב: 'דבוריו של החיהרי"ם על רבותיו אינם מן השפה ולחוץ, אלא ודאי שבפנימיות לבו מאמין הוא מאוד בגדולת רבותיו, וכיון שאני אינני בדרגה פנימית זו אינני יכול להמנות על עדת החסידים...' והבן. סיפר שיש אחד שהיה בחור אצל הרבי ר' בונים זי"ע, וביקש ברכה מהרבי שימצא את זיווגו בעיר פרשיסחא כך שיוכל לדור בסמיכות לרבי... ענה לו הרבי ר' בונים בלשון הפסוק: 'החצי ממך והלאה...' (היינו, השידוך שלך - שהוא פלגא דגופא - נמצא רחוק ממך...). וכך הוה. מכל שכבות העם. גם בחוגי המשכילים שררו אהדה וכבוד כלפי האדמו"ר העמקן והמשכיל. ר' שמחה בונים הסתייג מהתלות של החסידים ברבי, וכך כתב: "הן אמת שהחסידים יש להם שפלות ונעשו כאין. אך צריך לקבל את אלוקותו ואחדותו ית' במקום שביטל את עצמו ונשאר המקום פנוי. כי מה מועיל שפלותו וביטולו, אם לא להשרות בו אדנותו ית' במקום הנ"ל? והוסיף תלמידו הגדול בעל חידושי הרי"ם: "אם החסידים אינם רוצים, גם

הצדיקים לא יוכלו לעזור, כי היגיעה - שכל אחד יתייגע בעצמו בתורה ובמצוות.. ועל זה נאמר 'אל תבטחו בנדיבים... אשרי שאל יעקב בעזרו'. ובאמת בפשיסחא היה ר' שמחה בונים מעיין הרבה בזה, אם לא היה טוב יותר לבטל את ההנהגה הזאת, כי החסידים סומכים עצמם יותר מידי על הצדיקים ולכן אינם בעצמם" וכך מסכם ר' שמחה בונים את המשל הידוע של האוצר תחת הגשר: "כל אברך צריך לידע, כי ע"י בואו אל הצדיק והרבי - נתודע לו, שהאוצר אין לו לחפש אצל הרבי, רק בביתו, ויהי בנוסעו לביתו - שם יחפש ויחפור עד מקום שידו מגעת, ויגעת ומצאת תאמין, כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו - אצלו ממש. והבן. חסידות פשיסחא העצימה את השאיפה להשתלמות ולהתקדמות כערך, וכפי שכתב ר' שמחה בונים: "ישמח לב מבקשי ה'. טבעו של האדם, כשהוא מחפש אבידה - הוא בצער, ורק כשמוצא את האבידה הוא שמח. אולם מבקשי ה' - תמיד בשמחה, גם כשמבקשים אותו אע"פ שטרם השיגוהו". עקב פתיחותו הרבה של ר' שמחה בונים, ופריצת הדרך הרוחנית שהתווה, קמו לחסידות פשיסחא מתנגדים רבים, בעיקר מקרב תלמידיו האחרים של החוזה מלובלין, עד שרצו להחרים. אך בויכוחים הייתה יד תלמידי ר' שמחה על העליונה. מידת הענווה קיבלה מקום מרכזי בתורת פשיסחא. ר' שמחה בונים היה דורש: "האות יו"ד, היא הקטנה שבאותיות. מכאן אתה למד, שיהודי חייב לראות את עצמו קטן מחבריו. ועוד, יו"ד שגדל למעלה ממידתו - יצא מכלל יו"ד..." חסידות פשיסחא גדלה מאד במשך השנים, וממנה יצאו החסידויות הגדולות שבפולין: גור, קוצק, אלכסנדר, איז'ביצא, ראדזין, אמשינוב ועוד. האדמו"ר ר' שמחה בונים מפשיסחא, נפטר ביום י"ב באלול ה'תקפ"ז, הוא נטמן בפשיסחא, בסמוך לרבו "היהודי הקדוש". ליקוטי תורתו בספר "קול שמחה" ו"קול מבשר". אחר פטירתו קיבלו עליהם חסידים רבים ובראשם רבי יצחק מאיר אלתר את הנהגתו של רבי מנחם מנדל מקוצק. אחרים ובראשם רבי יצחק מוורקא העדיפו את בנו של רבי שמחה בונים, רבי אברהם משה, (חתנו של הרב שמואל רפאליס חתנו של היהודי הקדוש), אולם הוא לא האריך ימים ונפטר שנתיים אחרי אביו. הצדיק הגדול ר' שמחה בונים מפשיסחא. זכותו תגן עלינו, אמן.

קברו של ר'
שמחה בונים
מפשיסחא
בעיירה
פשיסחא
שבפולין

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה. אשר ביטון - רב משמר הגבול - ירושלים. 0524090556